

VIII

Mèo vờn chuột

Mùi cà phê thơm phức làm Văn Bình tỉnh dậy. Chàng ngهن cò nhìn ra ngoài. Giường ngủ buồng mừng ni-lông kín mít, tấm màn lớn bằng vải dày in hoa xanh đỏ lớn như cái bát được kéo ra, ngăn đôi căn phòng, khiến Văn Bình không thấy gì hết.

Xen lẫn vào mùi cà phê phin đặc biệt là một mùi thơm lạ kỳ. Mùi tóc, mùi da thịt đàn bà. Bèn chàng, vết trứng vẫn còn nguyên. Có lẽ Quỳnh Loan mới dậy pha cà-phê.

Tuy chàng gây ra tiếng động rất nhẹ, Quỳnh Loan vẫn nghe rõ. Nàng vén màn, đặt một ngón tay lên môi. Trong căn phòng tranh tối, tranh sáng, cặp mắt nhì nhánh của nàng lóe ra sáng quắc. Văn Bình sực nhớ ra những việc xảy ra từ hồi 3 giờ sáng.

Đúng 3 giờ sáng, chàng lái xe về con đường đất đỏ sau Chợ Mới. Chàng đậu xe trong tối, đoạn bách bộ tới một tòa nhà mới cất. Không bấm chuông, chàng vòng ra cửa sau, nhún mình nhảy qua tường, trèo cầu thang bê-tông cấp cứu để lên phòng.

Phòng của Quỳnh Loan ở lầu ba. Phòng nàng gồm hai buồng nhỏ, xinh xắn, nhìn xuống một bãi rộng. Thật ra, phòng nàng gồm 3 buồng, căn xếp thứ ba được xây một cách kín đáo, người ngoài không biết. Chủ nhân của bin-đinh là một nhà

doanh nghiệp Lào liên lạc mật thiết của ông Hoàng. Từ ngày sở Mật vụ có nhiều tiền, ông Hoàng sai người mua hoặc thuê dài hạn những căn phòng tiện nghi ở khắp Đông nam Á. Những căn phòng này được sửa chữa lại theo họa đồ đặc biệt, dành cho nhân viên của Sở trú ngụ trong thời gian công tác.

Căn buồng xếp của Quỳnh Loan rộng vuôn vắn, mỗi bề bốn thước, không cửa sổ, và cửa ra vào. Tiếng lóng của sở Mật vụ gọi là «tủ két». Từ buồng khách ở ngoài, muốn vào tủ két phải mở cửa buýp-phê đựng rượu, và ấn nút. Một cánh cửa bi mật trong buýp-phê mở ra, ăn thông với «tủ két». Tại Bắc Việt, nhiều nhân viên của Sở bị địch lùng bắt, đã sống hàng tháng trong «tủ két» trước mũi địch. «Tủ két» ở Vạn Trượng là một kỳ công kiến trúc của ngành điệp báo tân tiến.

Tường bê-tông được lót cao su hãm thanh, súng liên thanh nổ luôn xac-giơ, bên ngoài cũng không nghe. Tấm thảm trải chân cũng bằng cao-su hãm thanh, dày 5 phân. Đồ đạc bằng sắt được gắn vào tường để khỏi choán chỗ: một cái tủ dài sơn xanh nhạt, chia làm nhiều ngăn, đựng đủ đồ hộp cho hai người dùng trong 6 tháng, một hệ thống điện nước và vô tuyến điện siêu tần số liên lạc với Trung ương Sài gòn, một bộ sa-lông tí hon, và vật cần thiết nhất, cái giường.

Chàng dùng chìa khóa riêng mở cửa lên vào. Rồi chàng để nguyên quần áo tèo lên giường, tắt đèn chờ Quỳnh Loan.

Gần sáng, nàng trở về. Gặp chàng, nàng mừng rỡ như bắt được cửa. Bằng giọng vui vẻ, nàng

thuật lại cuộc đời thoại với Simun. Chàng lặng lẽ nghe nàng nói. Rồi chàng nhún vai :

— Chúng mình sẽ ở luôn đây đến tối mai.

Như đứa trẻ làm nũng sà vào lòng mẹ, Quỳnh Loan ôm ghi lấy chàng. Trong phút say sưa, nàng quên hết những lời nàng nói trên đường từ bờ sông Cửa Long tới xí nghiệp dược phẩm Thần Tiên. Văn Bình kéo một giấc ngủ li bì.

Quỳnh Loan ngồi xuống giường, cầm tay chàng âu yếm. Chàng nhìn cặp mắt đen láy của nàng :

— Em dậy sớm ghê !

Nàng mỉm cười :

— Còn sớm gì nữa. Đã 1 giờ trưa rồi. Em dậy trước anh nửa giờ.

Nghe nói 1 giờ trưa, Văn Bình lồm cồm bò dậy. Từ nhiều năm nay, chàng sống như vạc ăn sương, đêm thức đến sáng, lao đầu vào công tác hiềm nghèo hoặc la cà trong xóm ăn chơi trác táng, ngày thì vui đầu trong men ngủ mê mệt, thường thường chỉ ăn một bữa. Tuy nhiên, hôm nay chàng cần dậy sớm để sắp xếp công việc.

Chàng hỏi nàng :

— Em liên lạc với sứ quán chưa ?

Nàng đáp :

— Thưa rồi. Theo lời anh dặn, em gọi điện thoại cho sứ quán, nói là hôm nay em mệt, không đến được.

— Điện thoại bị nghe không ?

— Có. Kim đồng hồ chạy loạn xạ (1). Có lẽ họ gắn dụng cụ nghe trộm hồi gần sáng.

— Chung quanh nhà, có người rình chưa ?

— Rồi. Sau khi thức dậy, em mở cửa sổ nhìn xuống bãi trống. Một cái xe hơi đen sì đã đậu sẵn. Ấng-ten phía sau dài quá khổ nên em biết là xe hơi vô tuyến điện.

— Còn ngoài hành lang ?

— Như anh đã biết, ông Hoàng chôn sẵn trong tường một hệ thống ghi âm đặc biệt, có thể nghe mọi tiếng động ngoài hành lang. Cuộn băng thu xong, em đã cắt kỹ vào hộp. Nếu anh cần nghe, để em mở lại.

— Khỏi cần. Họ gồm mấy người ?

— Bốn người, chia làm hai kíp. Kíp thứ nhì đang lảng vảng bên ngoài, đến chập tối mới đổi. Họ nói với nhau những chuyện vô văn em không muốn nhắc anh nghe sợ nhảm tai.

— Chẳng hạn ?

— Họ khen em đẹp.

— Đúng rồi. Lời khen thành thật ấy không làm anh nhảm tai, trái lại, anh còn bãnh diện nữa.

— Tình hình nguy ngập lắm, không phải là

(1) Trên thị trường, loại máy phòng ngừa nghe trộm điện thoại này được bày bán tự do. Máy của công ty Continental (Hoa Kỳ) bán từ 250 đến 400 đô la một cái. Nguyên tắc xử dụng của máy này như sau : máy như cái hộp, bên trên có đồng hồ, kim màu đỏ. Lắp vào điện thoại, máy này sẽ báo cho chủ nhân biết là bị nghe trộm bằng cây kim đỏ chạy loạn xạ.

lúc đưa rơn nữa. Lần thứ nhất làm việc dưới quyền anh, em rất lo sợ. Dĩ nhiên, em hoàn toàn tin vào tài ba lỗi lạc của anh, song em vẫn lo sợ. Vì thứ thật, anh có một lối hoạt động kỳ lạ. Em có cảm giác là anh bỏ nắm kim nhọn vào lòng bàn tay rồi nắm lại.

Em sợ kim đâm vào thịt phải không ?

— Vâng. Nhất là kim đâm thuốc độc. Chỉ một vết sây sát nhỏ là thiệt mạng. Em cần nhắc lại với anh là em không muốn em thiệt mạng vô ích. Anh cũng không thể thiệt mạng vô ích.

— Trong đời, anh đã điều khiển hàng trăm nhân viên. Lần thứ nhất, anh cảm thấy lo sợ.

— Anh lại đùa rơn rồi.

— Nói thật đấy, anh không đùa rơn đâu. Lần thứ nhất, anh cảm thấy lo sợ vì nhân viên dưới quyền là em. Làm nghề này, người dưới phải tuân lệnh người trên. Tuân lệnh một cách tuyệt đối. Em đặt ra quá nhiều câu hỏi, đòi anh trả lời. Chúng mình yêu nhau là một chuyện, hợp tác với nhau trong công tác là chuyện khác. Em yên tâm, anh tin chắc thành công.

— Em xin lỗi anh.

— Thôi, em cho anh uống cà phê đi.

Quỳnh Loan giắt mình đứng dậy :

— Chết chưa, mãi trò chuyện em quên bữa là anh chưa ăn sáng. Đủ thức ăn, anh dùng gì cũng có.

Văn Bình xoa tay :

— Anh chỉ xin ly cà phê đen thôi. Sau đó, xin em chai huyết-ky.

Quỳnh Loan ngạc nhiên, suýt đánh rơi muỗng cà phê :

— Trời ơi, uống rượu mạnh điềm tâm ! Nghe Nguyễn Hương phàn nàn, em không tin, giờ đây em mới biết lời đồn là đúng. Em không muốn anh tự sát.

— Em lăm to rồi. Đàn ông thường uống rượu vì phiền muộn. Anh uống rượu vì thấy rượu cũng cần như nước lạnh thể thời. Kể uống rượu sáng sớm thường được coi là điên. Tuy nhiên, anh không điên chút nào. Theo thói quen, anh phải uống phần ba chai bước-bông khi mở mắt.

— Từ nay, anh phải mở mắt bằng cà phê. Y sĩ nói là nóng rượu sáng sớm dễ đau gan.

Văn Bình phá lên cười :

— Không khéo anh đau gan thật rồi.

Bộ mặt Quỳnh Loan vẫn nghiêm nghị :

— Y sĩ của Sở đã dặn dò cẩn thận. Anh giận thì em phải chịu. Song em không thể cho anh uống rượu.

— Ừ, thì thôi. Em là người đàn bà bướng bỉnh nhất thế gian. Lần thứ nhất, anh chịu thua đàn bà về chuyện rượu.

— Lần thứ nhất em chịu thua đàn ông.

Quỳnh Loan đặt lên bàn đêm khay cà phê nóng hổi, giọng chuyển sang thân mật :

— Anh bằng lòng vậy. Cà phê em pha rất ngon. Nếu anh chê dở, em xin lấy rượu.

Văn Bình ôm nàng vào lòng, vuốt ve làn tóc lòa xòa trên má trắng nõn :

— Thôi, anh xin em. Dĩ nhiên, em pha cà phê rất ngon. Toàn thể nhân viên ban Biệt Vụ đều nể

tiếng về nghệ thuật pha cà phê tuyệt diệu. Và lại, nếu em pha dở, anh cũng không dám chê bai.

— Tại sao ?

— Vì em sẽ cấm anh uống rượu suốt ngày. Đầu sau, anh còn bị giam trong « tù kết » này đến tối mịt. Một ngày không được hớp rượu, anh chết mất.

Bỗng nàng gỡ tay chàng :

— Tối nay, mấy giờ em phải đi ?

Chàng đáp :

— 9 giờ. Như em đã hẹn với Simun.

— Anh sẽ ra bằng lối nào ?

— Chưa biết. Nhưng có lẽ em ra trước, lối bọn gác ở hành lang xuống nhà, để anh lên ra. Đêm nay, nội vụ sẽ kết thúc. Anh sẽ theo em sát nút. Em phải cố giữ cho kế hoạch khỏi tiết lộ.

— Liệu đối phương bị lừa không ?

— Anh hy vọng là có. Dầu sao cũng phải đợi đến phút chót. Làm nghề này khó thể đoán trước một trăm phần trăm.

Văn Bình nâng ly cà phê lên miệng. Thấy chàng bỏ viên thuốc trắng vào cà phê, nàng giết mỉm :

— Anh uống thuốc gì thế ?

Chàng cười :

— Thuốc ngủ.

Quỳnh Loan định giãng ly cà phê, song chàng đã uống cạn. Nàng nhìn chàng, vẻ mặt sừng sốt :

— Khô quá, em không ngờ anh mắc bệnh mất ngủ. Lần này, em sẽ trình với ông Hoàng, để anh vào bệnh viện điều trị một thời gian. Anh mất ngủ lâu chưa ?

Chàng nói dối :

— Lâu rồi. Từ 6 tháng nay. Đêm nào, anh cũng uống thuốc.

Trên mặt nàng, long lanh một giọt lệ. Văn Bình muốn phá lên cười, song phải ngậm miệng. Chàng không thể tiết lộ cho nàng biết chàng phải uống thuốc ngủ để khỏi trò chuyện với nàng. Chàng nhận thấy tình yêu say mê đã làm nàng mù quáng. Nàng muốn giữ chàng làm vật sở hữu độc quyền. Nàng muốn ở li với chàng trong « tù kết » đến tối. Theo kế hoạch, nàng phải ra ngoài sa-lông.

Văn Bình che miệng ngáp. Thật ra, chàng chưa buồn ngủ. Viên thuốc chàng vừa uống cũng không phải là thuốc ngủ. Mà chỉ là thuốc nhức đầu át-pi-rin. Chàng giả vờ ngủ để đuổi khéo Quỳnh Loan. Chàng yêu nàng tha thiết, song không thể phá hỏng công tác.

Chàng từ từ nhắm mắt. Chỉ chỉ thân mặt, Quỳnh Loan kéo mền lên ngực cho chàng. Nàng đứng ngắm chàng một lát, rồi thở dài.

Bên ngoài, trời bắt đầu chuyển mưa.

★

Lúc những giọt mưa xế trưa bắt đầu rơi xuống đường phố đầy bụi đỏ của thủ đô Vạn Tượng cũng là lúc phiên nhóm quan trọng của Hội đồng Nội các khai mạc.

Chiếc Mercedes sơn đen 220SE nhà xưởng sân tòa nhà sơn trắng bệ vệ một người đàn ông tóc hớt ngắn, râu mép gọt tía kỹ lưỡng, mặc quân phục kaki thẳng nếp.

Thiếu tướng Sulivong, chỉ huy điệp báo trong quân đội hoàng gia.

Ngày thường, Sulivong sinh mặc quần áo thể thao. Chỉ trong trường hợp nghiêm trọng mới chịu bỏ mình trong bộ quần áo cứng nhắc.

Xuống xe, Sulivong không để ý đến hai sĩ quan đứng nghiêm chào. Thái độ lo âu, ông vút điếu xì-gà xuống đất, rồi bước rào qua sân trải đá sỏi trắng. Những giọt mưa lạnh lạnh và nóng hổi rớt vào mặt, ông cũng không quan tâm. Tâm trí ông còn bận khoăn về một chuyện tối hậu.

Chuyện 2 triệu đô la và hòm thuốc độc. Thiếu tướng Sulivong được chính phủ giao nhiệm vụ giải quyết cấp tốc với Quốc tế Đặc vụ.

Cửa phòng họp mở ra rồi đóng lại. Bên ngoài một tiểu đội đặc biệt cầm tiểu liên canh phòng, cấm nhân viên lên lầu. Như thường lệ, căn phòng rộng thênh thang được khóa chặt, cửa sổ che kín bằng rèm nhung ánh sáng bên ngoài không lọt vào. Người ngồi trong phòng cũng không nghe tiếng mưa rơi rào rào trên mái ngói.

Nhân viên Nội các đã tề tựu đông đủ. Vị chủ tọa mặc bộ sẫm tung màu mỡ gà may ở Ba lê, da ngấm nham đen, đã ngồi từ lâu trong cái ghế bành bọc nhung đỏ ở đầu bàn.

Thiếu tướng Sulivong hấp tấp kéo ghế. Buổi họp bắt đầu. Chủ tọa nhìn khắp một lượt, rồi nói giọng đều đều :

— Hội đồng Nội các được triệu tập theo thủ tục khẩn cấp để nghe thiếu tướng Sulivong phúc trình về vụ Hoa Phong Lan. Như quý vị đã biết, Hoa Phong Lan là một chiến dịch do Quốc tế Đặc

vụ, một tổ chức điệp báo tư nhân quốc tế, phát động với mục đích đòi chính phủ hoàng gia hai triệu đô la để chuộc hơn 100 kilo độc được bị mất trên phi cơ cách đây 4 ngày.

Cử tọa hoàn toàn im lặng. Thiếu tướng Sulivong mở cặp da đen, cúi xuống hồ sơ, dằng dằng một tiếng rồi nói :

— Các chỉ thị của chính phủ đều được thi hành xong xuôi. Hai triệu mỹ kim đã được chuyển vào trương mục riêng của Quốc tế Đặc vụ tại Thụy sĩ. Trưa nay, tôi liên lạc vô tuyến trên tần số 9 kilô-xích như thường lệ với Quốc tế Đặc vụ. Họ cho biết là còn đợi sự xác nhận của chi nhánh Thụy sĩ. Tuy nhiên, phần quan trọng nhất có thể được coi là hoàn tất. Đêm nay, họ sẽ giao trả cho chính phủ 10 kilo độc được.

Có tiếng hỏi :

— Yêu cầu thiếu tướng cho biết rõ giờ tiếp nhận thùng độc được ?

Sulivong lắc đầu :

— Hiện tôi chưa biết. Tối nay, Quốc tế Đặc vụ sẽ thông báo.

— Còn địa điểm ?

— Có lẽ tại ngoại ô Van Tơng. Như tôi đã trình bày, tối nay tôi mới được biết rõ giờ giấc và địa điểm.

— Tại sao chúng ta không bố trí vây bắt Quốc tế Đặc vụ nhân lúc tiếp nhận độc được ?

Sulivong nhún vai, giọng khô khan :

— Là một tổ chức tư nhân, chuyên nghề đánh cắp tài liệu đem bán, Quốc tế Đặc vụ còn tôn trọng lời hứa, một chính phủ nghiêm chỉnh, có uy

tin trên thế giới, không thể không tôn trọng lời hứa. Và lại, hoàng thân Thủ tướng đã ra chỉ thị dứt khoát: thương thuyết đúng đắn với Quốc tế Đặc vụ, để lấy lại thùng độc dược bằng phương tiện hòa bình. Tôi xin nhắc lại, phương tiện hòa bình, không một viên đạn nào được sử dụng.

— Tôi sẽ can thiệp để hoàng thân xét lại.

Thiếu tướng Sulivong ngừng đầu lên:

— Vâng, nếu ngài can thiệp, tôi tin là hoàng thân sẽ nghe lời. Tuy nhiên, tôi xin thưa rằng chúng ta không hy vọng thành công. Đối phương đã nắm đằng cán. Thưa ngài. . . một nhóm nhỏ thuốc độc có thể giết hàng vạn người vô tội. Quốc tế Đặc vụ dọa bỏ thuốc độc vào giếng nước nếu chúng ta không thành thật.

— Quân đội công an và phản gián của thiếu tướng để làm gì?

Sulivong thở dài, ngao ngán:

— Vô ích. Từ xưa đến nay, chưa nước nào chống lại được Quốc tế Đặc vụ. Tôi xin nhường chức vụ của tôi cho ngài.

— Đây không phải là vấn đề tranh dành ảnh hưởng, mà là vấn đề trách nhiệm. Tại sao Quốc tế Đặc vụ không hoành hành ở Sài Gòn? Tại sao họ lại gây áp lực với chính phủ hoàng gia? Vì lẽ giản dị, Sài Gòn có một tổ chức an ninh đặc lực, đặt dưới quyền ông Hoàng. Theo tôi, chấp nhận điều kiện của Quốc tế Đặc vụ là chấp nhận tội ác. Tôi quyết chống lại tội ác đến cùng.

Sulivong đứng dậy, giọng gay gắt:

— Tôi xin đệ đơn từ chức.

— Cái đó là tùy thiếu tướng. Tuy nhiên, tôi

thiền nghĩ thiếu tướng từ chức là hơn.

Buổi họp đang phẳng lặng trở nên sôi nổi. Vị chủ tọa đóng tập hồ sơ trên bàn, giọng nói run run:

— Duy hoàng thân Thủ tướng mới quyết định được vấn đề chức vụ của thiếu tướng Sulivong. Buổi họp đến đây là bế mạc.

Thiếu tướng Sulivong hăm hăm xách cặp da tài liệu ra xe Mercedes. Ngoài sân, những giọt mưa nóng hổi vẫn rơi lác đác. Người vừa lớn tiếng với Sulivong, và được gọi là « ngài » là một quân nhân mặc kaki xoàng xĩnh, không đeo cấp hiệu. Dựa lưng vào ghế, người ấy lơ đãng nhìn ra trời mưa, lầm bầm như mất trí:

— Hừ, đêm nay . . . đêm nay . . .

Đêm ấy, trời vẫn mưa. Trời mưa từ trưa đến chiều, rồi từ chiều đến tối, không ngừng phút nào, song cũng không nặng hạt. Trời mưa lạ lùng, dầm dấp, như chưa đầy uất ức.

Giấc ngủ giả vờ của Văn Bình trở thành giấc ngủ thật sự, và chàng ngủ một mạch đến tối mịt. Tỉnh dậy, chàng cảm thấy tâm thần sáng khoái. Trước giờ hành động, giấc ngủ đối với chàng cũng cần thiết như thuốc bổ. Chàng ăn ngẫu nhiên đĩa bánh xăng-uych, chiêu ngụm cà phê lạnh, rồi nhảy xuống giường.

Chàng có cảm tưởng đêm nay là đêm cuối cùng của chiến dịch Hoa Phong Lan. Quỳnh Loan mở cửa bước vào. Dưới ánh đèn nê-ông, nàng đẹp quyến rũ như mỹ nhân trong tập chí Playboy.